

הפרשה החסידיית

סתורתם של רבותינו נשיאינו על פרשת השבוע

ליקט וערך: אי"ש מבית לוי

כ"ק אדמו"ר מהר"ש

נאמר במדרש "באיזה זכות הי' נכנס אהרן לקודש הקדשים - זכות המילה היתה נכנסת עמו", והענין הוא כמו שאמרו "פתחי לי כחודה של מחט ואני אפתח לך כפתחו של אולם", וכנודע מענין הילוך השמש, שמה שלמטה הוא טפח למעלה הוא כמה פרסאות, וכמו כן יובן בענין המילה, הגם כי למטה היא רק העברת הערלה עם כל זה על ידי זה הי' נכנס הכהן גדול לקודש הקדשים.

(ספר המאמרים' תרכ"ו ע' כ)

כ"ק אדמו"ר מהורשי"ב

'בראשית' היא פרשה שמחה, למרות שהסוף אינו 'נעים' כל כך; 'נח' - המבול, אך סוף-שבוע שמח: לידת אברהם אבינו; פרשת 'לך' היא השבוע השמח באמת, בכל יום מימי השבוע 'חיים' עם אברהם אבינו, הראשון שמסר נפשו על פרסום אלוקות בעולם. ומסירת הנפש שלו הוריש אברהם אבינו בירושה לכל ישראל.

(היום יום' ג' חשוון)

כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ

הסדר לאחר מתן תורה הוא: הסרת ערלת הגוף, הלשון, הלב - מעשה דיבור מחשבה. אברהם אבינו שהי' קודם מתן תורה הרי בתחילה הכיר את בוראו - מחשבה, אחר כך פירסם אלקותו - דיבור, ואחר כך מילה מעשה.

(היום יום' ד' חשוון)

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

הלימוד מ"לך לך גו' אל הארץ אשר אראך" הוא - שלא תהי' סתם הליכה וחידוש, אלא הליכה אמיתית, שזהו דוקא שלא בערך, שיצא לגמרי ממצבו ורגילותו הקודמת, אפילו רגילות דקדושה, כולל החידושים שהוא חידש קודם, וגם - ממהלך המחשבה שהוא חשב מקודם, וכיו"ב, עד שהוא מגיע "אל הארץ אשר אראך", הוא מגלה "אותך בעצמך", "במהותך ועצמותך" - כל היכולת שלו, גם של הכחות הנעלמים שלו, ועל דרך זה בכחות עצמם - לא רק גילוי הו' מדות ומוחין השייכים למדות, אלא גם מוחין בעצם, שדוקא בזה הוא החידוש ד"לך לך גו' אראך".

(ספר השיחות' ה'תשנ"ב ח"א ע' 82)

כ"ק אדמו"ר הזקן

אמרו רז"ל: "גדולה מילה שנכרתה עליה שלש עשרה בריתות". פירוש 'גדולה מילה' - הוא בחינת 'המילה הגדולה' שמלמעלה למטה ש"ימול ה' את לבבך". ולכן נכרתה בשלש עשרה בריתות - כידוע, שענין הכריתת ברית הוא למעלה מן השכל והדעת, על דרך שני אוהבים שעושים כריתת ברית להיות אוהבים זה עם זה, דהיינו שיוכרח להיות אוהבו, אף אם לא יהיה נמשך אצלו אהבה זו אליו אחר כך מצד השכל והדעת, מכל מקום מכריח את עצמו לאהבה בבחינה שלמעלה מהשכל והדעת. וכך, כדי להיות גילוי והמשכה בחינת 'מילה הגדולה' הנ"ל, הוא על ידי שלש עשרה מדות הרחמים שהן למעלה מהחכמה והשכל.

(תורה אור' פרשתנו יג, ג)

כ"ק אדמו"ר האמצעי

הכוונה בירידת אברהם ושרה לפרעה מלך מצרים היתה (גם) כדי להעלותו בזה על כל האומות, כי פרעה זה הי' זקנו של פרעה מלך מצרים ששיעבד בישראל, והי' צריך שיתעלה תחלה על ידי אברהם ושרה דוקא, מפני שעתידיים ישראל בניהם להיות בגלות תחת נינו ונכדו. כי הנה ידוע דכל אומה ומלכות שישראל יבאו בהם בגלות הן מתעלים תחלה בתכלית העלוי ביותר מכל האומות והולכים ומתגדלים בהיות ישראל תחתם דוקא. והטעם הוא לפי שבכל גלות ישראל גלתה שכינה עמהם כמאמר "גלו לאדום שכינה עמהם", ואין כבוד השכינה שהא בחינת המלכות להיות בגלות רק אצל מלך על כל הגוים, משום שנאמר "ומלכותו בכל משלה".

(תורת חיים' פרשתנו צב, א)

כ"ק אדמו"ר הצמח צדק

מדרש רבה: "אם חביבה היא המילה למה לא ניתנה לאדם הראשון? אמר לו הקב"ה דיו לעולם אני ואתה". היינו שכמו שאי אפשר להיות שבת אלא אם כן יהיו תחלה ששה ימי החול, וכמו שבהעין צריך להיות ענפים ועלין וקליפות הפרי ופרי כו', כך לענין המילה, אי אפשר שכולם יהיו בבחינה זו. ועל כן, אם ניתנה מילה לאדם הראשון, או היו גם עובדי כוכבים ועמלקים נימולים, ואי אפשר שיהי' כן, וזהו התירוץ שלא ניתנה מילה לאדם הראשון.

(אור התורה' פרשתנו ע' תתשפא)